

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/54/2021
Identifikačné číslo spisu: 7115208537
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7115208537.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Stredná zdravotnícka škola, so sídlom Masarykova 27, 071 01 Michalovce, IČO: 00 606 782, zastúpený PIHORŇA & PARTNERS s.r.o. so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 453 785, proti žalovanému: STAVOCONZULT spol. s r.o. Michalovce, so sídlom Stavbárov 1709/3, 071 01 Michalovce, IČO: 44 675 488, zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, IČO: 35 514 892, v konaní o zaplatenie 33.322,62 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. novembra 2020, č. k. 4Cob/66/2020-313, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 28. januára 2020, č. k. 27Cb/104/2015-281, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Žalobca sa žalobou zo dňa 10. apríla 2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 24.672,40 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, sumy 7.919,84 eur z titulu náhrady škody a úroku z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 24.672,40 eur od 1. januára 2015 do zaplatenia.

1.2. Písomným podaním, doručeným súdu dňa 18. septembra 2015, žalobca rozšíril žalobu a žiadal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu sumu 33.322,62 eur titulom bezdôvodného obohatenia, sumu 22.292,83 eur (penále z titulu náhrady škody) a úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 33.322,62 eur od 1. januára 2015.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca svoj nárok odôvodnil skutočnosťou, že strany sporu uzavreli

dňa 30. apríla 2013 Zmluvu o dielo č. 1/2013, na základe ktorej mal žalovaný pre žalobcu vykonať stavebné práce na stavbe „Michalovce Stredná Zdravotnícka škola - rekonštrukcia strechy budovy“ (ďalej len „dielo“). Cenu diela vyúčtoval žalovaný

dňa 12. júla 2013 faktúrou č. 2013005, splatnou dňa 11. augusta 2013, vystavenou na sumu 57.050,54 eur, ktorá bola žalobcom dňa 15. júla 2013 uhradená. Na základe auditu vykonaného Správou finančnej kontroly Košice bolo zistené, že žalovaný nevykonal časť diela v zmysle zmluvy a faktúrou č. 2013005 si vyúčtoval aj práce, ktoré nikdy nevykonal. Výsledkom vládneho auditu bol záver, že žalovaný si neoprávnene vyúčtoval sumu vo výške 33.322,62 eur za práce, ktoré nevykonal. Žalobca uvedené finančné prostriedky musel vrátiť do štátneho rozpočtu a zároveň musel zaplatiť penále vo výške 22.292,83 eur, všetko

do 31. decembra 2014 tvrdiac, že žalovaný ho úmyselne uviedol do omylu o vykonaní diela, čím sa nielen bezdôvodne obohatil, ale spôsobil mu aj škodu rovnajúcu sa vyčíslenému penále.

2.1. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu jej nedôvodnosti, argumentujúc,

že pre žalobcu vykonal práce a dodávky v hodnote, ktorú si následne vyúčtoval, žalobcu neuviedol do omylu, pretože tento na výkon prác a dodávky z jeho strany dozeral, kontroloval a následne ich vykonanie a dodanie aj potvrdil. Audit vykonávaný u žalobcu bol zameraný

na nakladanie žalobcu s verejnými prostriedkami a pokiaľ z jeho záverov vyplýva, že žalobca postupoval v rozpore so svojimi povinnosťami, so zásadou hospodárnosti, efektívnosti, účinnosti a porušil podľa žalovaného finančnú disciplínu, neimplikuje to bezprostredne záver, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, resp. žalobca nemôže zodpovednosť za svoj postup pri nakladaní s verejnými prostriedkami prenášať na žalovaného.

Argumentoval, že v uzavretej zmluve nebol presne špecifikovaný rozsah prác, postupovalo sa v zmysle projektu s položkovitým rozpočtom, dielo bolo vykonané a po jeho doručení bol podpísaný súpis vykonaných prác.

3. Okresný súd považoval za nesporný záujem žalobcu zrekonštruovať budovu, ako aj uzavretie Zmluvy o dielo č. 1/2013, na základe ktorej sa žalovaný ako zhotoviteľ zaviazal pre žalobcu ako objednávateľa vykonať dielo za dohodnutú cenu a úhradu sumy 57.050,54 eur žalobcom na základe žalovaným vystavenej faktúry č. 2013005.

Nesporným bolo i zistenie vád diela vykonaného žalovaným pri ohliadke na mieste u žalovaného (vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu).

3.1. Z rozhodnutia Správy finančnej kontroly zo dňa 14. mája 2015 č. 31/3999/2014/519 súd prvej inštancie zistil, že žalobcovi ako rozpočtovej organizácii bol uložený odvod a penále do štátneho rozpočtu v sume 100.031,25 eur (odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny pri prostriedkoch štátneho rozpočtu - 57.318,19 eur a penále za porušenie finančnej disciplíny - 42.713,06 eur). Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobca požiadal svojho zriaďovateľa o poskytnutie finančných prostriedkov a následne o ich navýšenie na odstránenie havarijnej situácie - oprava a výmena krytiny a poškodeného krovu s rozšírením

na prebudovanie podkrovných priestorov na zborovňu. Žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o dielo č. 1/2013, v rámci ktorej mal žalovaný vykonať rekonštrukciu - dokončenie montáže krovu (teraz aj s priestorovým oceľovým rámom s piatimi stojkami) a strešnej krytiny

a následnej realizácie samotnej zborovne, pričom práce žalovaného boli vyúčtované faktúrou č. 2013005. Žalovaný ako tretia osoba v zmysle ustanovenia § 14 zák. č. 502/2001

bol požiadaný o predloženie účtovných dokladov preukazujúcich dodanie materiálu

a vykonanie prác fakturovaných žalobcovi vo faktúre 2013005 zo dňa 12. júla 2013.

Žalovaný ako zhotoviteľ nepredložil orgánu auditu žiadne doklady preukazujúce odvoz sute, dopravu sute, poplatky za uloženie sute, nákup materiálu - 13 ks strešných okien VELUX, nákup strešnej krytiny a krovov, preto orgán auditu usúdil, že finančné prostriedky, ktoré mali byť vynaložené na úhradu uvedených prác a materiálov, neboli vynaložené na úhradu skutočne zrealizovaných prác a dodaných materiálov. Z dôvodu absentujúcej súčinnosti tretej osoby (žalovaného) a rozporuplných záverov mal správny orgán dôvodné pochybnosti,

čo bolo skutočne zrealizované a z akého dôvodu, preto vykonal obhliadku na mieste

dňa 23. apríla 2015, ktorou bolo zistené, že dve z overovaných položiek

(z faktúry č. 2013005) zárubňa oceľová a oceľové konštrukcie - rámová konštrukcia vrátane náterov v

skutočnosti neboli zrealizované. Dospel tak k záveru, že suma 23.995,57 eur je odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny v danej časti podľa § 31 ods. 1 písm. a) zák. č. 523/2004 Z.z.. Z faktúry č.2013005, Zist'ovacieho protokolu o vykonaných prácach, krycích rozpočtov okresný súd zistil, že žalovaný vyúčtoval práce, ktoré odovzdal a ktoré boli v súlade s dohodnutou cenou a rozsahom diela v zmysle zmluvy. Z listinných dôkazov predložených žalovaným mal za preukázané, ako realizoval dielo, pričom na pojednávaní konanom dňa 28. januára 2020 žalovaný doložil rozpočet s výkazom výmer, ktorými preukazoval ním na pojednávaní uvádzané tvrdenia, a síce že pre žalobcu vykonal práce navyše v rozsahu 24.256,01 eur bez DPH, ktoré boli nad rámec Zmluvy a ktoré žalobcovi neúčtoval.

3.2. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 451 Občianskeho zákonníka (právna úprava bezdôvodného obohatenia) § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (právna úprava zmluvy o dielo), § 560 a nasl. Obchodného zákonníka (právna úprava väd diela), § 562 a nasl. Obchodného zákonníka (notifikačná povinnosť), § 563 Obchodného zákonníka (záručná doba týkajúca sa väd diela) a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že strany sporu uzavreli Zmluvu o dielo č. 1/2013, svoje povinnosti v nej dohodnuté splnili a zároveň nepopreli skutočnosť, že v čase ukončenia zmluvného vzťahu by dielo nebolo odovzdané a prevzaté s konštatovaním, že bolo vykonané včas a riadne, že za riadne vykonané dielo bola vyplatená zmluvne dohodnutá odmena, vyúčtovaná faktúrou č. 2013005. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že žalobca teda nepreukázal, že by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pretože nepreukázal, že by došlo k naplneniu niektorej zo skutkových podstát uvedených v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Okresný súd zároveň zdôraznil, že ak správny orgán v rámci svojho konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, zistil nedostatky, vady diela, vykonávaného žalovaným, mal žalobca voči žalovanému zákonné možnosti ako dosiahnuť nápravu. Žalobu preto zamietol ako nedôvodnú, o trovách konania rozhodol v súlade s § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a nárok na ich náhradu priznal v konaní úspešnému žalovanému.

4. Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu poukázal na ust. § 193 C. s. p., podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Nesúhlasil preto s tvrdením súdu prvej inštancie, že za predmetné dielo bola zo strany žalovaného vyúčtovaná jeho cena riadne a že strany sporu to nepopreli, nakoľko práve faktúra je v tomto prípade sporná a tvorí predmet sporu. Zdôraznil, že tým, že správny orgán si uplatnil na základe právoplatného rozhodnutia vrátenie finančných prostriedkov do štátneho rozpočtu, vznikla v majetkovej sfére žalobcu ujma.

4.1. Vo svojom odvolaní žalobca ďalej tvrdil, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal v rozhodnutí so základnou skutočnosťou, a to, že žalovaný vystavil faktúru za prácu, ktorú reálne nevykonal. Vzhľadom na to, že predmetné dielo nebolo riadne ukončené a odovzdané v rozsahu sporných prác, nakoľko sa práce, ktoré tvorili predmet fakturácie nevykonali, nemohol si uplatňovať práva z väd diela, nakoľko podľa § 536 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka (odvolateľ mal zrejme na mysli § 562 ods. 2 písm. c) musí byť na ich priznanie splnená podmienka, že vady diela musí oznámiť objednávateľ zhotoviteľovi do 5-tich rokov od odovzdania diela. Uspokojenie žalobcu preto nebolo možné dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov väd diela, nakoľko predmetné práce neboli vykonané, na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a s poukazom na § 387 ods. 2 C. s. p. odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku.

6. K námietkam žalovaného odvolací súd navyše uviedol, že je nepochybné, že právoplatným rozhodnutím Správy finančnej kontroly Košice bol žalobca zaviazaný

na úhradu odvodu a penále do štátneho rozpočtu v sume 100.031,25 eur. Odvod vo výške porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a) zák. č. 523/2004 Z.z.

(porušenie finančnej disciplíny použitím verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom) vo výške 57.318,19 eur a penále za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a) zák. č. 523/2004 Z.z. vo výške 0,1% zo sumy, v ktorej došlo k porušeniu finančnej disciplíny za každý aj začatý deň porušenia finančnej disciplíny odo dňa odvedenia finančných prostriedkov t.j. vo výške 42.713,06 eur. Z uvedených finančných prostriedkov si žalobca voči žalovanému uplatnil sumu 33.322,62 (odvod) a sumu 22.292,83 eur (penále) ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6.1. K tvrdeniu odvolateľa, že vzhľadom na skutočnosť, že predmetné dielo nebolo riadne ukončené a odovzdané v rozsahu sporných prác, nakoľko práce, ktoré tvorili predmet fakturácie sa nevykonali, si nemohol uplatniť nároky z väd diela, odvolací súd uviedol,

že ust. § 560 Obchodného zákonníka vymedzuje, kedy je dielo vadné tak, že dielo má vady, ak vykonanie diela nezodpovedá výsledku určenému v zmluve, a teda je zrejmé, že vadou diela je aj nedodanie diela v rozsahu stanovenom zmluvou, t.j. ak žalovaný tvrdí, že žalobca nevykonala práce tvoriace predmet fakturácie, ide o vadné dielo.

6.2. Odvolací súd s dôrazom na ust. § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka, uviedol, že nároky z väd v rozsahu, v ktorom vysporiadajú ujmu vzniknutú vadným plnením, sú z náhrady škody, resp. z bezdôvodného obohatenia (t.j. z iného právneho titulu) vylúčené, preto sa žalobca nemôže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia v rozsahu, v akom sa žiadanej ujmy mohol domôcť uplatnením nárokov z väd diela, resp. žalobca mal postupovať pri tvrdenom vadnom plnení zhotoviteľa v súlade s právnou úpravou Obchodného zákonníka vzťahujúcou sa na danú problematiku, t.j. že mal vady diela akýmkoľvek spôsobom

(rešpektujúc požiadavku písomnosti) žalobcovi oznámiť, následne uplatniť niektorý zo zákonných nárokov z väd diela, resp. sa so žalobcom dohodnúť na inom nároku..

6.3. Odvolací súd ďalej uviedol, že je nesporná v konaní existencia preberacieho protokolu, kde vady diela konštatované neboli a zároveň neexistencia oznámenia väd po prevzatí diela. Skutočnosť, že sa žalovaný o vadách dozvedel až z výsledku auditu vykonaného správou finančnej kontroly, žalovaného nezbavuje povinnosti postupovať pri vadnom plnení zákonným spôsobom a tieto vady následne žalovanému oznámiť (§562 ods. 2 Obchodného zákonníka). Skutočnosť, že oznámené neboli, bola žalovaným v konaní namietaná a žalobcom nepopieraná.

6.4. K argumentácii žalobcu o viazanosti súdu právoplatným Rozhodnutím Správy finančnej kontroly Košice č. 31/3999/2014/519 (§193 CSP) odvolací súd s odkazom na uvedené ustanovenie uviedol, že odvolateľ v podstate argumentuje, že súd, keďže je týmto rozhodnutím viazaný, mal žalobe vyhovieť. Bolo podľa krajského súdu pravdou, že okruhom otázok uvedených v § 193 C. s. p. je súd viazaný v tom zmysle, že si o nich nemôže urobiť

ani len prejudiciálny záver (ak je pre rozhodnutie vo veci samej ich vyriešenie potrebné). Vyššie uvedené rozhodnutie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, v zmysle ktorého sa rozpočtová organizácia (žalobca) dopustila porušenia finančnej disciplíny pri prostriedkoch finančného rozpočtu podľa § 31 ods. 1 písm. a) zák. č. 520/2004 Z.z., za čo jej boli uložené finančné sankcie v konkrétnych výškach. Vychádzajúc z § 193 C. s. p. bol odvolací

súd ním viazaný v tom zmysle, že bol spáchaný správny delikt a že ho spáchal žalobca.

Toto rozhodnutie ale nemôže byť bez ďalšieho (t.j. bez skúmania ostatných náležitostí ustanovených OBZ pre priznanie uplatnených nárokov) podkladom pre vyhovieť žalobe, t.j. pre priznanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému.

6.5. Na základe vyššie uvedeného, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods.1 C. s. p.), o trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 s použitím § 215 ods. 1 C. s. p. tak, že nárok na ich náhradu má v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný.

7. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca

(ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súdy oboch inštancií sa logicky a presvedčivo nevysporiadali so všetkými argumentmi žalobcu,

čo významne oslabilo presvedčivosť písomného vyhotovenia rozsudku, ktorý je tak podľa žalobcu nepredvídateľný a nepreskúmateľný z dôvodu absencie jeho riadneho odôvodnenia.

7.1. Žalobca vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa nezaoberali, ani nerozhodli o nároku na náhradu škody, ktorú žalobcovi spôsobil žalovaný a ktorú si žalobca v priebehu konania uplatnil samostatnými vyčísleniami (bod 2 odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu), namieta, že tak okresný, ako i krajský súd sa obmedzili iba na posudzovanie bezdôvodného obohatenia.

7.2. Dovolateľ ďalej vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa nevysporiadali ani so skutočnosťou, že predmetné dielo nebolo riadne odovzdané, ani prebraté v rozsahu sporných prác, a nakoľko práce sa nevykonali, nemohol si žalobca uplatňovať práva z vád diela. V otázke posúdenia bezdôvodného obohatenia mal dovolateľ za to, že žalobcovi nebol dodaný tovar a služby, napriek tomu si ich žalovaný uplatnil v spornej faktúre, čím sa obohatil na úkor žalobcu. Zo strany žalovaného teda došlo podľa dovolateľa k nesprávnej fakturácii a následnej úhrade žalobcom, avšak za niečo, čo vôbec nebolo dodané a vykonané, z ktorého dôvodu si mohol žalobca uplatniť svoj nárok len titulom bezdôvodného obohatenia.

7.3. Súdny podľa žalobcu nesprávnym právnym posúdením dospeli k svojim záverom a nesprávne aplikovali ustanovenia, keď prihliadali na tvrdenia žalovaného, že vykonal práce navyiac, ktoré si neúčtoval, pričom zo strany žalovaného nedošlo k žiadnemu započítaciemu úkonu, neuplatnil si žiadnu započítaciu námietku, prípadne sa neobrátil na súd protižalobou, a teda podľa dovolateľa išlo o irelevantnú a s vecou nesúvisiacu obranu zo strany žalovaného.

7.4. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zo dňa 26. novembra 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

8. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu v úvode uviedol, že podľa jeho názoru žalobcom predložené splnomocnenie zo dňa 22. marca 2021 neoprávňuje advokátsku kanceláriu PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO s.r.o. na podanie dovolania v mene žalobcu, resp. uvedená plná moc nie je explicitne určená pre dovolacie konanie.

8.1. Žalovaný vo vzťahu k dovolateľom namietanej nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ďalej uviedol, že z obsahu rozsudku okresného súdu (body 2-5) je zrejmé, že súd konal o návrhu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 33.322,62 eur a o návrhu na náhradu škody vo výške 22.292,83 eur spolu s ich príslušenstvom, pričom z bodu 14 a 15 odôvodnenia jeho rozhodnutia je zrejmé, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ako vec posúdil, keď žalobu zamietol ako nedôvodnú v oboch žalobcom uplatnených nárokoch. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vrátane jeho odôvodnenia, považuje za správne a navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu v zmysle ust. § 447 písm. e/ alter. písm. c/ C. s. p. odmietol ako neprípustné a zároveň priznal trovy dovolacieho konania žalovanému v celom rozsahu.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

12. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu vzhliadol dovolateľ v nedostatočne presvedčivom a nepreskúmateľnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Namietal, že súdy oboch inštancií sa logicky a presvedčivo nevysporiadali so všetkými jeho argumentmi v konaní, nezaoberali

sa a nerozhodli o nároku na náhradu škody, ktorú žalobcovi spôsobil žalovaný a ktorú si žalobca v priebehu konania uplatnil samostatnými vyčísleniami, resp. tak okresný, ako i krajský súd sa obmedzili iba na posudzovanie bezdôvodného obohatenia.

Dovolateľ ďalej vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa nevysporiadali ani so skutočnosťou, že predmetné dielo nebolo riadne odovzdané, ani prebraté v rozsahu sporných prác, a nakoľko práce sa nevykonali, nemohol si žalobca uplatňovať práva z väd diela, mohol si uplatniť svoj nárok len titulom bezdôvodného obohatenia. V otázke posúdenia bezdôvodného obohatenia mal dovolateľ za to, že žalobcovi nebol dodaný tovar a služby, napriek tomu si ich žalovaný uplatnil v spornej faktúre, čím sa obohatil na úkor žalobcu.

15.1. Súdny podľa žalobcu nesprávnym právnym posúdením dospeli k svojim záverom a nesprávne aplikovali ustanovenia, keď prihliadali na tvrdenia žalovaného, že vykonal práce navyiac, ktoré si neúčtoval, pričom zo strany žalovaného nedošlo k žiadnemu započítaciemu úkonu, neuplatnil si žiadnu započítaciu námietku, prípadne sa neobrátil na súd protižalobou, a teda podľa dovolateľa išlo o irelevantnú a s vecou nesúvisiacu obranu zo strany žalovaného.

16. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie

citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

17. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

19. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

20. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejme dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejme dôvody zamietnutia žaloby.

22. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejme, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy

vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Pokiaľ dovolateľ namietal, že súdy oboch inštancií sa logicky a presvedčivo nevysporiadali so všetkými jeho argumentmi v konaní, je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

23. Dovolací súd konštatuje, že z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, keď potvrdil záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že súdy oboch inštancií sa nezaoberali a nerozhodli o nároku na náhradu škody, ktorú žalobcovi spôsobil žalovaný a ktorú si žalobca v priebehu konania uplatnil samostatnými vyčísleniami, resp. tak okresný ako i krajský súd na obmedzili iba na posudzovanie bezdôvodného obohatenia, s uvedeným nemožno v žiadnom prípade súhlasiť. Dovolací súd v tejto súvislosti prioritne uvádza, že v danom prípade sa jedná o argumentáciu novú, teda novotu (t. j. nový prostriedok procesného útoku), ktorú žalobca nijako nevymedzil v odvolaní, zdôrazňujúc fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C. s. p.). Dovolateľ môže v dovolaní úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech (viď druhá právna veta judikátu

č. 73/2019). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Napriek uvedenému dovolací súd akcentuje, že tak okresný ako i odvolací súd sa dostatočne vysporiadali s oboma žalobnými nárokmi dovolateľa, a poskytli náležitú odpoveď, keď uviedli (konkr. Okresný súd v bode 34. svojho rozhodnutia a odvolací súd v bodoch 28. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia) s odkazom na ust. § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka (podľa ktorého uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov z väd diela (tovaru) podľa § 436 a § 437, nemožno dosiahnuť uplatnenému nároku z iného právneho dôvodu), že nároky z väd v rozsahu, v ktorom vysporiadajú ujmu vzniknutú vadným plnením, sú z náhrady škody, resp. z bezdôvodného obohatenia vylúčené, a teda žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia (resp. akoukoľvek inou žalobou podanou na základe iného právneho titulu) nemôže byť kompenzované aj to, čoho by sa žalobca mohol domôcť uplatnením niektorého z nárokov z vадného plnenia.

24. Pokiaľ dovolateľ vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali ani so skutočnosťou, že predmetné dielo nebolo riadne odovzdané ani prebraté v rozsahu sporných prác, a nakoľko práce sa nevykonali, nemohol si žalobca uplatňovať práva z väd diela, mohol si uplatniť svoj nárok len titulom bezdôvodného obohatenia, dovolací súd uvádza, že ani v tomto nemožno žalobcovi prisvedčiť. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 26. a nasl.) vyplýva, že tento súhlasil so záverom súdu prvej inštancie a s poukazom na ust. § 560 Obchodného zákona rovnako jednoznačne uzavrel, že je zrejmé, že vadou diela je aj jeho nedodanie v rozsahu stanovenom zmluvou, t.j. ak žalovaný tvrdí,

že žalobca nevykonal práce tvoriace predmet fakturácie, ide o vadné dielo.

Taktiež z preberacieho protokolu, ktorého existencia bola v konaní nesporná, vyplynul súdom záver, že vady diela v čase jeho odovzdania konštatované neboli a neexistovali

ani oznámenie väd po prevzatí diela, pričom skutočnosť, že sa žalovaný o vadách dozvedel

až z výsledku auditu vykonaného správou finančnej kontroly, žalovaného nezbavila povinnosti postupovať pri vadnom plnení zákonným spôsobom a tieto vady následne žalovanému oznámiť (§562

ods. 2 Obchodného zákonníka). Ako už dovolací súd uviedol v bode 23. odôvodnenia svojho rozhodnutia, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere,

že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

25. Popri námietke nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií

zo strany dovolateľa je zrejmé i jeho námietka, že súdy oboch inštancií nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania vo vzťahu k ne/dokončenosti diela zo strany žalovaného. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd

nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu

pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami

a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

26. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že súdy nesprávnym právnym posúdením dospeli k svojim záverom o dodanom tovare a službách (diele) a nesprávne aplikovali ustanovenia, keď prihliadali na tvrdenia žalovaného, že vykonal práce navyiac, ktoré si neúčtoval, pričom zo strany žalovaného nedošlo k žiadnemu započítaciemu úkonu, neuplatnil si žiadnu započítaciu námietku, prípadne sa neobrátil na súd protižalobou, z uvedeného dovolaciemu súdu vyplýva, že žalobca namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, uvedeným však možno odôvodniť výlučne dovolanie prípustné podľa ust. § 421 C. s. p. (§ 432 C. s. p.). Prípustnosť dovolania môže dovolací súd posudzovať len s ohľadom na dovolateľom uplatnený dovolací dôvod, keďže v zmysle aktuálnej právnej úpravy sú dôvody prípustnosti dovolania prepojené so zákonom upravenými dovolacími dôvodmi. Už v uznesení sp. zn. 3Obdo/42/2018

(ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018 pod R 83/2018) najvyšší súd skonštatoval, že „pre vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. v súlade so zákonom platí, že ustanovenie § 432

ods. 2 C. s. p. nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.“

27. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov,

ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci, prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá (I. ÚS 61/2019). Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje samostatný dovolací dôvod (k tomu viď § 432 C. s. p.), ktorý však žalobca v podanom dovolaní neuplatnil, keďže uplatnil výlučne dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p. spočívajúci v existencii vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. Nesprávne právne posúdenie

veci prítom procesnú vadu zmätočnosti nezakladá (k tomu vid' judikát č. R 24/2017).

27.1. Dovolanie uplatnené podľa § 420 C. s. p., je možné odôvodniť iba tzv. vadami zmätočnosti uvedenými v tomto ustanovení (§ 431 C. s. p.), ktorých súčasťou nie je (a ani nemôže byť) prípadné nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 C. s. p.), ktorým sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení, súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Dôvody zmätočnosti totiž predstavujú vážne procesné nedostatky pri existencii ktorých je potrebné rozhodnutie zrušiť, bez ohľadu na to, či táto procesná vada (nedostatok) mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Predmetnou argumentáciou sa tak dovolací súd pri viazanosti dovolacími dôvodmi (k tomu vid' § 440 C. s. p.) nemohol zaoberať (vid. bod 14. rozhodnutia).

27.2. Najvyšší súd napriek uvedenému považuje za potrebné zdôrazniť, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 20. rozhodnutia) ani rozhodnutia odvolacieho súdu v žiadnom prípade nevyplýva, že by tieto prihliadali na procesnú obranu žalovaného spočívajúcu v tvrdení o vykonaní prác navyše pre žalobcu, uvedené by nebolo a ani nie je kľúčové pre ich rozhodnutie v merite veci. Rovnako ani z obsahu dovolania nie je možné určiť, v čom spočíva dovolateľom namietaná nesprávnosť právneho posúdenia krajského súdu, či nesprávnosť aplikácie a ktorého konkrétneho ustanovenia zo strany odvolacieho súdu mal dovolateľ na mysli a tiež nie je možné vyvodiť žiadnu právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd riešiť. Z námietok vyplýva len všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutiami súdov, ktoré boli vydané v jeho neprospech. Žalobca tak v dovolaní predovšetkým nesúhlasil s jeho neúspechom v spore.

38. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozsudok súdu prvej inštancie ako aj rozsudok odvolacieho súdu v ich organickej jednote spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p., a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

29. Na základe uvedených skutočností dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

30. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

31. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov

3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.